

Raudonkepuraitė

Illustravo Aspasia Xydea

Tekstai: <https://www.paidika-paramythia.gr/>

Vertimas: Mišel Zaslavskaitė (Aktyvus jaunimas)
Iliustracija - redagavimas: Aspasia Xydea (Fairy Tale Museum)

©AR4Youth, 2022

Šiam turiniui taikoma [Creative Commons Attribution 4.0 International \(CC BY 4.0\)](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) licencija. Tai reiškia, kad pakartotinis naudojimas leidžiamas, jei tinkamai nurodomas autorius ir pakeitimai.

Apie AR4Youth

Jaunų žmonių mokymas naudotis papildytosios realybės (AR) autorių kūriniais, pristatant nematerialių kultūros vertybių naudojimo atvejus ([AR4Youth](#)) yra Europos Sąjungos programos „Erasmus+“ finansuojamas projektas, kurį koordinuoja Socialinių ir Edukacinių mokslų tyrimų ir inovacijų centras ([RISC](#)) bendradarbiaujantis su organizacijomis iš Nyderlandų ([ATERMON](#)), Kipro ([Fairy Tale Museum](#)), Lietuvos ([Active Youth](#)), Graikijos ([AKNOW](#)) ir Estijos ([Eesti People to People](#)).

„AR4Youth“ pagrindinis tikslas – mokyti jaunas žmones, kaip sukurti, projektuoti ir įgyvendinti papildytosios realybės (AR) projektą, skirtą knygoms, vadovams ar žinyms skaitmenizuoti ir papildyti. Be to, pripažįstant būtinybę išsaugoti kultūros paveldą, kuris yra mūsų vertybių, įsitikinimų ir siekių pagrindas, ir atsižvelgiant į Darnaus vystymosi tikslų (Sustainable Development Goals) 11.4 punktą „didinti pastangas apsaugoti ir išsaugoti pasaulio kultūros ir gamtos paveldą“. Projekte kaip pavyzdžiai bus naudojamos graikų, lietuvių ir estų pasakos, mitai ir legendos, kurios bus paverstos skaitmeniniais AR tekstais ir saugomos projekto Kultūros skaitmeninėje bibliotekoje.

Įgyvendinant aukščiau paminėtą sritį, projekte bus siekiama įgyvendinti šiuos tikslus:

- Pagerinti jaunų žmonių pažangius skaitmeninius įgūdžius (t. y. naudojimąsi AR technologijomis), ypatingą dėmesį skiriant nedirbančiam ir nesimokančiam jaunimui (angl. Not in Education, Employment or Training);
- Suteikti jauniems žmonėms konkurencingą kvalifikaciją, kad jie galėtų lengviau patekti į darbo rinką arba kurti savo verslumo ateitį;
- Didinti jaunimo žinias apie šalių-partnerių kultūros paveldo aspektus;
- Supažindinti jaunuolius su kultūros paveldo, ypač tradicinių pasakų, mitų ir legendų, išsaugojimo svarba naudojant skaitmenizaciją;
- Didinti darbo su jaunimu kokybę ir inovacijas, rengiant pažangius skaitmeninius mokymus.

Daugiau informacijos apie projektą ir jo veiklą galima rasti projekto interneto svetainėje <https://www.ar4youth.eu/>, aip pat „Facebook“ paskyroje (@AR4Youth).

Finansuojama Europos Sąjungos lėšomis. Tačiau išreiškiamas požiūris ar nuomonė yra tik autoriaus (-ių) ir nebūtinai atspindi Europos Sąjungos ar Europos švietimo ir kultūros vykdomosios įstaigos (EACEA) požiūrį ar nuomonę. Nei Europos Sąjunga, nei EACEA negali būti laikoma už juos atsakinga.

Kartą buvo maža mergaitė, kuri buvo visų mylima. Bet jos senelė mylėjo ją labiausiai, tačiau ji buvo neturtinga ir viskas ką galėjo duoti buvo maža, raudono aksomo kepuraitė. Maža mergaitė ją visados nešiojo, ir jai ji puikiai tiko, todėl visi ją vadino

„Raudonkepuraitė“

Vieną dieną mama sako jai:

„Ateik, Raudonkepuraite, paimk šiek tiek maisto, šią duoną ir vyno butelį nunešk savo senelei. Ji serga ir jai reikia pavalgyti, kad sustiprėtų ir pasveiktų. Išėik anksti, kad nekepintų vidurdienio saulė, eik tyliai bei niekur nenusuk nuo kelio, nes gali užkliūti ir sudaužyti vyno butelį – neturėsi tada ko nunešti senelei. O kai atvyksi, pirmiausia, nepamiršk pasisveikint su ja“.

„Aš būsiu labai atsargi“

pažadėjo Raudonkepuraitei mamai.

Raudonkepuraitės močiutė gyveno giliai miške nutolusiam du su puse kilometro nuo kaimo. Vos tik Raudonkepuraitė įžengė į mišką, ji sutiko vilką. Bet ji nežinojo, koks jis piktas žvėris, todėl ir neišsigando.

„Labas rytas, Raudonkepuraitė“

„Labas rytas, vilke“.

„Kur taip anksti ryte išsiruošei, Raudonkepuraitė?“

„Pas senelę“.

„O ką čia turi po prijuoste“.

„Šiek tiek maisto ir vyno. Vakar mano mama paruošė maisto orkaitėje mano sergančiai senelei. Kai tik ji pavalgys, pasijaus geriau“.

„Raudonkepuraitė, o kur tavo senelė gyvena?“

„Už kilometro nuo čia, giliau miške. Jos namelis stovi po trimis dideliais ąžuolais, o šalia yra riešutmedžių, tu tikrai esi jį matęs“, atsakė Raudonkepuraitė.

Vilkas galvoja sau: „Skanus kąsnis, ta mergaitė yra. Aš turiu būti gudrus ir pagauti jas abi“. Tik reikia gudriai apsisukti, ir abi jos bus mano.“ Tad jis paėjo šiek tiek su mergaite toliau ir pasakė jai: „Raudonkepuraitė, tu tik pažiūrėk, kokios gražios gėlės čia, kodėl neapsidairai aplinkui? Man rodo, tu net negirdi, kaip gražiai paukšteliai gieda? Eini kaip į mokyklą, o miškas šiandien švenčia“.

Raudonkepuraitė pakėlė akis ir pamatė, kaip saulės spinduliai šoka tarp medžių šakų ir aplink žydi šitiek gražių gėlių, tada pagalvojo: „Jeigu nunešiu senelei šviežių gėlių puokštę, tai ją labai nudžiugins. Dar taip anksti, aš tikrai spėsiu pas ją nueiti“. Tad ji paliko kelią už nugaros ir pasileido į mišką ieškoti pačių gražiausių gėlių. Kiekvieną kartą nuskindama vieną gėlę ji pagalvojo, kad paėjus toliau bus dar gražesnė ir nuo gėlės prie gėlės, ji ėjo vis gilyn ir gilyn į mišką.

Tuo tarpu, vilkas nubėgo tiesiai pas senelę į namus ir pabeldė į duris.

„Kas ten“

„Raudonkepuraitė,“ atsako vilkas, „atnešiau tau maisto ir vyno, atidaryk duris“.

„Pakelk klibikį ir įeisi“, sušuko senelė, „Aš per silpna ir negaliu atidaryti“.

Vilkas pakėlė klibikį, atidarė duris ir be žodžio priėjo prie senelės lovos ir suvalgė ją. Tada jis apsirengė senelės drabužiais, atsigulė į jos lovą ir užtraukė užuolaidas.

Raudonkepuraitė priskynusi tiek gėlių kiek tik galėjo panešti, prisiminė močiutę ir nuskubėjo į jos namus. Jai pasirodė keista, kad namų durys buvo atidarytos, ir kai įžengė į senelės kambarį, ji pajuto keistą jausmą ir pagalvojo „Kaip nepatogiai šiandien jaučiuosi! Ankščiau man taip patikdavo būti su senele“, ir tada ji garsiai pasakė: „Labas rytas.“ Bet niekas jai neatsakė. Tad ji priėjo prie lovos ir atitraukė užuolaidą. Ant lovos ji pamatė gulinčią senelę, užsimaukšlinusią ant akių kepurę, ir taip keistai atrodančią.

„Oi, senele!“, pasakė ji, „kokias dideles ausis turi!“
„Kad geriau tave girdėčiau, mano vaikeli.“
„Bet, senele, kokios dideles akis turi!“
„Kad geriau tave matyčiau, mano vaikeli.“
„Senele, kodėl turi tokias dideles rankas?“
„Kad tave geriau apkabinačiau, vaikeli.“
„Senele, kokią baisiai didelę burną tu turi!“
„Kad greičiau tave suėščiau!“

Kai tik vilkas tai pasakė, jis palinko į priekį ir suvalgė Raudonkepuraitę.

Po to kai vilkas numalšino savo alkį, jis atsigulė ir užmigo. Jis pradėjo labai garsiai knarkti. Medžiotojas jį išgirdo kaip tik eidamas lauke pro namą ir sumurmėjo: „Kaip senelė taip knarkia! Aš nueisiu pažiūrėti ar jai nieko nereikia“. Įėjęs jis pamatė miegantį vilką. „Štai kur tu, nevidone! seniai jau aš tavęs ieškau!“. Ir tą akimirką kai jis jau buvo pasiruošęs šauti, jis pagalvojo, kad galbūt vilkas suvalgė senelę. Tad medžiotojas nešovė, gal jis dar turėjo laiko išgelbėti seną moterį. Jis paėmė žirkles ir pradėjo kirpti vilko pilvą. Su pirmais dviem kirpimais jis pamatė Raudonkepuraitę. Prakirpo dar du kartus, pamatė senelę. Prakirpo dar truputį ir Raudonkepuraitė išlindo sakydama: „Oi, kaip aš buvau išsigandusi!“

A whimsical illustration of Little Red Riding Hood and a yellow wolf in a forest at night. Little Red Riding Hood is on the right, wearing a bright red hooded cloak with black buttons and black shoes. She has a friendly expression with rosy cheeks. The yellow wolf is on the left, sitting upright and looking towards her. The background is a dark blue night sky with white stars and a tree with red leaves on the left. The ground is a mix of brown and blue tones, suggesting a forest floor. There are small white plants in the foreground.

Kaip tamsu buvo vilko viduje,“ ir tada močiutė išlindo gyva, vos kvėpuojanti. Raudonkepuraitė greit pririnko akmenų ir pripildė jais vilko pilvą. Kai vilkas pabudom jis norėjo pabėgti, bet akmenys buvo per sunkūs ir vilkas krito negyvas.

Raudonkepuraitė, močiutė ir medžiotojas buvo labai laimingi. Medžiotojas nudydė vilkui kailį ir nuėjo namo. Senelė pavalgė maisto, duonos, išgėrė šiek tiek vyno ir sustiprėjo. Tada Raudonkepuraitė pasakė senelei: „Kol gyva būsiu, atsiminsiu, neišsuksiu iš kelio daugiau niekada, kaip mama ir sakė, nes ten yra labai daug pavojų.“

AR4 YOUTH

Bendrai finansuoja
Europos Sąjunga